

Na jakém podkladě je třeba sestavovati střelecké úlohy v družstvu, četě a rotě?

Cvičební řád pro pěší vojsko pojednává na stránkách 131, 149, 170 a 277 o palbě. Studium těchto pokynů třeba analyticky prohloubiti dříve, než přistoupíme k provádění střeleckých úloh s trupou.

Při těchto úlohách je nutno se řídit vždy zásadou, že

- a) v útoku slouží palba k tomu, aby umožnila pěchotě pohyb,
- b) v obraně, aby nepřítel zničila dříve, než vnikne do obranné posice.

Účelné vedení nižších velitelů a správné řízení palby přispějí dnes ještě více než dříve k rychlému a zdárnému rozhodnutí boje. Proto je třeba, aby velitelé, kteří palbu řídí, dovedli ji uplatnit na správném místě a v správné chvíli.

Řízení palby je taktické a technické.

Taktické řízení palby vyžaduje, aby každá palba měla určitý taktický účel. Úlohou technického řízení je, aby dobrou přípravou palby a jejím správným prováděním bylo dosaženo co nejdříve vyčleněného taktického úkolu.

Taktika i technika palby je v rukou řídícího palby a nedají se v praktickém provádění od sebe oddělit.

Dále uvádím některé pokyny, které mohou posloužiti k praktickému provádění řízení palby. To zůstává hlavní věcí a musí býti osvojeno praxí.

Taktika řízení palby.

Taktický cíl palby. Neúčelná palba je plýtvání střelivem a škodí více, než prospívá. Každý velitel musí vždy uvážiti, zda konkrétní situace vyžaduje vůbec palby, anebo není-li palba snad překážkou při řešení úlohy, kterou dostal.

Velmi důležitým požadavkem pro dosažení taktického cíle palby je vzájemná podpora družstev, čet a rot. Tam, kde každá část pracuje jen pro sebe, bez ohledu na sousedy a na vyšší svaz, schází základní požadavek souhry v celku. Proto ta stále opakovaná důležitost spojení všech částí, pozorování všeho, co se u nich děje, jakož co se děje u nepřítele, který stojí proti nim i proti sousedům, spojení velitelů a spojení bojujících jednotek se zálohami. Stálým pozorováním vlastního i nepřátelského účinku palby se přesvědčíme, vyhovuje-li palba svému účelu. Dobrá palba sama o sobě nezaručuje plného výsledku, nýbrž palba „poměrně lepší“ než nepřátelská. Také vlastní oddíl musí být stále pozorován, aby neušly velitelům první příznaky morálního rozkladu — nejisté nabíjení, nedostatečné pozdvížení hlavy, špatné zalícení, nemířené rány, příliš rychlá palba atd. a aby povzbuzením, pohrožením anebo rázným zakročením zjednali nápravu. Je tedy tolik směrů a předmětů k pozorování, že řídicí palby musí býti podporovány svými podřízenými, nemají-li zanedbatí důležité úkoly.

Překvapná palba. Snahou řídících palbu musí býti, aby zasáhla nepřítele neočekávaně a tam, kde mu nejvíce škodí. Neočekávaná palba znesnadňuje objasnění situace, zavinuje překotné rozkazy, nepořádek i paniku a může vésti k rychlému zničení nepřítele.

Příležitost k překvapné palbě nedává jen špatně zabezpečený a špatně pozorující nepřítel, takovou palbu možno uplatnit i proti ostražitému nepříteli v průběhu boje soustředěním palby na otrěsené nepřátelské jednotky, nepozorovaným přesunem a přepadením palbou s neočekávaného místa, mohutným zesílením palby po nepozorovaném zasazení posil atd. S materiálním výsledkem stojí v přímém poměru u nepřítele výsledek morální.

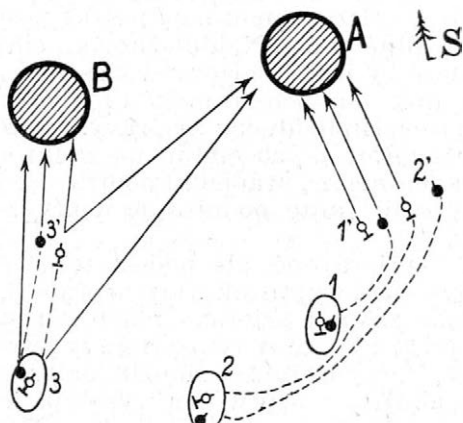
Někdy zahájíme palbu na cíle, které s technického stanoviska neskytají mnoho výhod, jen proto, abychom nepřítele překvapili. Překvapná palba má být zahájena vždy co možná největším počtem zbraní; delší palbou z menšího počtu zbraní nedosáhneme nikdy takového výsledku, i když je počet ran stejný. Výhodou je, docílí-li počet zbraní a rozsah cíle, aby tento byl celý postřelován. Není-li to však možné, střelíme na tu část, jejíž katastrofa nejvíce bude působiti na ostatní. Z pochopitelných důvodů hodí se pro překvapnou palbu nejlépe kulomety. Palba překvapného je vlivem rozrušení vždy špatná; jsme-li sami zblízka překvapeni, je nejlépe, obrátiti se proti

nepříteli ihned bodákem. Jsme-li překvapeni na větší vzdálenost, skryjeme oddíl v nejbližším krytu nebo vrhnutím k zemi a po rychlé orientaci zaujmeme frontu a zahájíme palbu. Velitelé čet atd. nesmějí čekat na rozkazy, všichni musí však působiti, aby palba byla co nejvíce ukázněná. Jednotky, které jsou překvapenou palbou nepřítele méně ohroženy, musí ihned zasáhnouti, je-li třeba, útokem. Zasazení kulometů proti nejnebezpečnější části nepřítele vykoná zde výbornou službu.

Palba v útoku a obraně.

Palba útočnickova má mu umožnit pohyb dopředu a vniknouti do nepřátelské posice. Kde není se vši energií dbáno této zásady, útok vázne. Proto postupuje útočník tak dlouho bez palby, pokud je to možné, a zahájí ji teprve tehdy, když bez ní již kupředu nemůže. Pak se musí však palba stále posunovati dopředu.

Schematický příklad, jak se má palba posunovati vpřed (obr. 1):

Obr. 1.

Četa ve svazu roty postupuje směrem k stromu S. Jakmile se projeví odpory u A a B, soustředí velitelé družstev 1 a 3 iniciativně palbu na A. Velitel čty, podporován jedním pozorovatelem, dal jim současně znamení rukou, aby tak učinili.

Úderné roje obou družstev se snaží dostat se na křídlech kupředu. Úderný roj u 3 se nedostane kupředu, začne stříleti na B. Úderný roj 1 se dostane vpřed, zahájí palbu na A.

Velitel čty vede rychle záložní družstvo v tuto stranu. Když A zarazí palbou jeho postup, zahájí u 2 palbu na A. Poté se střelecký roj 1 snaží dosáhnouti místa, kde jest jeho úderný roj (plíže-ním atd.). Pod ochranou nového soustředění palby přijde střelecký roj 3 vpřed, zahájí palbu na B, úderný roj 3 udělá přískok, a když zahájil palbu na B, přenesse střelecký roj 3 palbu na A — družstvo 2 půjde vpřed atd.

*

Palba obrany má znemožnit útočníkovi přiblížení, zničit je dříve, než se přiblíží k vlastní posici. Čím blíže přijde útočník bez ztrát, tím kratší bude cesta, na které je vydán palbě obráncově.

Proto zahájí obránce palbu — dovolí-li to zásoby střeliva — jakmile se dají očekávat přiměřené výsledky. To platí také pro toho, kdo má jen přechodně nepřítele zadržeti, na př. zadní voje při ústupu, v boji o získání času atd. Jmenovitě jezdeckvo může se častěji octnouti v situacích, které vyžadují palby na větší vzdálenosti.

Kulometry prokáží zde dobré služby, ale je třeba uvažovati v každém případě o možné spotřebě střeliva.

Zjednání dotyku jest ofensivní úloha a oddíly k tomu upotřebené zachovají se co do palby jako útočník. Po zjednání dotyku kryjí dotykové oddíly přípravy k útoku a jejich úloha se stává obyčejně defensivní, alespoň proti nepříteli, který je v obraně. Stane se však, jako na př. při střetném boji, že dotykové oddíly musí na některých bodech anebo na celé čáře útočiti — na př. aby dosáhly výhodných posic dříve, než zasáhnou nepřátelské posily — tu je třeba rychlého jednání a silné palby. Nejdůležitějším cílem budou zde nepřátelské části, které by mohly přípravu vlastních sil rušiti. Příznivé podmínky pro útok hlavních sil mohou býti zjednány tím, že dotykové oddíly ruší nepříteli útočné přípravy. Může se tak státi vržením předních nepřátelských oddílů na zadní oddíly, prosáknutím do slabě držených mezer, sváděním nepřítele k útoku v nesprávném směru atd. Všemi těmito podniky je nepřítel nucen odhaliti přesně svůj obrys.

Je-li nepřítel v připravené, ale nedostatečně prozkoumané posici, musí dotykové části vyprovokovati nepřátelskou palbu. Jejich úlohou je však také zastříti přípravy vlastní strany a potírati nepřátelské oddíly, které by mohly tyto přípravy prozkoumati. Vidíme rozmanitost účelů, kterým může sloužiti palba dotykových částí. Podle situace při srážce s nepřítelem vystoupí jedna nebo druhá úloha do popředí a podle toho též účel palby. Na větší frontě povstanou rozmanité a rychle se měnící poměry. To platí jmenovitě ve střetném boji. Řídící palby musí tedy rychle pochopiti situaci a využití příznivých okolností.

V dalších řádcích uvádíme, jak nesnadné to jest a jakého školení to vyžaduje.

Na př.: Rušení nepřátelské přípravy (rozvinutí) je zároveň velmi dobrým prostředkem ke krytí vlastních příprav. Jdeme-li v tomto rušení na jednom místě tak daleko, že na jiném místě zanedbáváme vlastní kryt a nepřítel této chyby využije, nesplnili jsme úlohu.

Anebo: Předvoje jdou ve snaze, aby zjednaly vlastním silám příznivou situaci tak daleko, že jejich palba slouží konečně jen jejich sebezáchraně a části hlavních sil musí býti pak předčasně zasazeny, aby je zachránily, anebo proto, že byly předvoje vrženy na vlastní trupu.

Kulometry najdou v zahajovacích bojích výhodné upotřebení: podporování rychlého útoku na důležité body, k hájení takových

bodů proti přesilám k rušení nepřátelských příprav, k postřelování všech větších cílů atd. Srovnáním účelu palby v útoku s účelem palby v obraně shledáme, že obvykle obránce zahájí palbu dříve. Výjimečně dovolí přijít útočníku na blízké vzdálenosti, aby jej pak tím mohutnější palbou zničil. Stane se tak, jestliže útočník děly vydatně střelil na obranné posice a nutí obránce, aby se kryl neb má-li obránce skrovné zásoby střeliva.

Z povahy útoku vysvítá, že útočník nesmí se dáti palbou obránce zastavit, a není-li to jinak možné, užívá přískoků, aniž ještě střelil. Útočné dělostřelectvo prokáže v této fázi velmi dobré služby. Není-li pak již možno dále pokračovati, nastal pro útočníka okamžik k zahájení palby. Vystihnouti správně tento okamžik je velmi důležitou úlohou nižších velitelů. Příliš časně zahájení palby odporuje povaze útoku, prodlužuje boj a spotřebovuje mnoho střeliva. Naproti tomu se může stát, že vojín zahájí palbu bez rozkazu a velitel ztrácí vliv na ně. Proto zůstane poznání tohoto okamžiku věci citu nižších velitelů. Na širších frontách nebude nikdy ani palba obránce ani útočnickova zahájena současně. Obránce soustředí v této fázi boje svou palbu na nejlepší cíle a pozoruje ostatní, aby případně palbu rychle rozdělil. Jestliže části útočnicka zahájily palbu, nesmí být znamením k zahájení palby všech. Jen ten střelí, kdo nemůže bez palby kupředu, nebo ten, kdo svou palbou usnadní určité postup sousedů. Zásadně je zahájení palby nedostatečným počtem zbraní špatné jak u útočnicka, tak u obránce. Slabá palba obránce urychlí dokonce útok. Kulometry zasahují na obou stranách proti nejnebezpečnějším cílům, mají však stále na zřeteli poměr spotřeby střeliva k možným výsledkům.

Jakmile zhorší útočník svou palbou palbu obránce, musí zase kupředu. Kdo by pokračoval v palbě dále, než třeba, jedná proti zásadám útoku. Obvykle je výhodnější, pokračuje-li větší část vojinů v palbě a menší část jde kupředu. Přískoky musí nepřítele překvapiti. Při jich provádění třeba uvážiti, že plížení velmi unavuje ráme, čímž zhorší střelbu a prodlužuje útok. Pokud je to možné, jsou přískoky výhodnější. Musí být však prováděny zcela pravidelně, aby na př. kulometry na ně nečíhaly. Skrčená chůze a běh jsou namáhavé a zmenšují jen nepatrně cíl. Použitím lopatky zeslabujeme účinek nepřátelské palby, zlepšujeme vlastní palbu, ale intenzita palby klesá o počet střídavě pracujících. Je zde věcí řídících palbu, aby upotřebili správně kulometů a zbývajících zbraní. O volbě cílů třeba podotknouti, že útočník musí stále střílet na přední části obránce, poněvadž hlavně ty mu stále brání v postupu. Zásadně má být postřelována celá nepřátelská fronta, poněvadž její nepostřelované části mohou útočnickovi být nebezpečnými. Stejnoměrné rozdělení palby není však účelné. Vzájemná podpora jednotlivých částí je podmínkou zdatu útoku a vyžaduje:

1. soustředění palby na ty obranné úseky, které zvláště znesnadňují útočnickův pohyb,
2. soustředění palby na místo, odkud je znemožněn pohyb sousedů,

3. rozdělení palby předběhnuvších částí, aby se udržely vpředu a podporovaly přiblížení následujících,

4. pokračování palby zadních, až se palba předních částí uplatní. Obránce má znemožniti, aby se útočník k přískoku pozvedl aneb aby byl za přískoku zničen. Z toho plyne pro něho:

1. rozdělení palby na nejpřednější útočné části a

2. rychlé soustředění palby na přední zlomky.

Jest nutno zde připomenouti, že se rychlé soustředění palby dá co nejlépe provést kulomety jak u obránce, tak u útočníka.

Vzpomenu toho ještě při technickém řízení palby.

K dosažení účelu palby musí pracovati žádoucí počet zbraní: kde tomu tak není, musí být závčas počet ten doplněn. Tu je zasažení posil z boku obyčejně výhodnější než zhuštění rojnice. (Kde je řeč o rojnici, nemá tím být rozuměna tenká, souvislá, neohebná čára, nýbrž palebný sled, rozstupy mezi družstvy.)

Přiblížení těchto posil má býti ovšem co možná usnadněno prudší palbou rojnice.

Naopak má být přiblížení nepřátelských posil znemožněno, poněvadž se zasazením jich zhorší situace rojnice vlastní.

Řídící palby na obou stranách hledí tedy zničiti neb alespoň značně poškoditi nepřátelské posily, pokud to okamžitá situace dovoluje. Vyžaduje to pozornosti, rychlosti a správného úsudku. Kulomety se zde uplatňují velmi dobře, jmenovitě tehdy, když některé z nich na tuto příležitost číhaly. Že jest jejich účinek větší, postřelují-li nepřítel bočně, jest jasné. Proti obráncovým kulometům působí nejvýhodněji minomety a děla. Obránce hledí vystihnouti přískoky útočných kulometů, číhati na ně a zničiti je soustředěním palby. Souboj kulometů v posicích neodpovídá jejich povaze.

Nepřátelští velitelé, donašeči střeliva a běžci jsou na obou stranách vděčným cílem.

Útočné jednotky, které mají nepřítel jen poutati, uplatňují palbu jako v útoku, jenže ostřelování záloh odpovídá jejich úloze i tehdy, když by tím i trpěl dočasně jejich postup. Ve větších svazích se dostaví u takových skupin možnost, ba i nutnost delších přestávek palby, kterou zahájí znovu, kdyby nepřítel chtěl vyraziti k útoku nebo stáhnouti z fronty síly (nutnost vysokých pozorovatelů).

Palba poutacích skupin sama mnohdy nestačí k dosažení účelu. Je záhodno hroziti tu a tam útokem, předsunouti některé části atd. a pokračovati skutečně v útoku, jestliže nepřítel stáhl část sil.

Palba obráncova se podobá palbě poutací skupiny. Kulomety obou stran číhají na větší cíle (pokračování útoku, stažení sil z fronty). Tak, jak je rozmanité provedení útoku podle okolností a terénu, je při tom též rozmanité řízení palby. Je veliký rozdíl mezi útokem na zdatného, dobře zakopaného a střelivem zásobeného nepřítel a na nepřítel otřeseného, špatně vycvičeného — mezi útokem v otevřeném a pokrytém terénu atd.

V některých případech v noci, v mlze, v hustě porostlém terénu stačí k dosažení účelu krátká, intenzivní palba na krátkou vzdálenost. Někdy může být od ní vůbec upuštěno. Ve všech situacích jde

řídícímu palby o rozpoznání účelu palby, o rychlé posuzování okolností, o vystižení vlastní výhody a nepřátelské nevýhody.

Boj o převahu v palbě.

Když již nemůže útočník pro mohutnost nepřátelské palby kupředu, nastane zápas o její převahu. Stálou tendencí palby je posunutí se kupředu. Účelem palby je v této fázi na obou stranách zdolat nepřátelskou rojnicí. Zásadně postřeluje každá jednotka protější část nepřítele. Obě strany zasadí největší počet zbraní, který okolnosti dovolí. Strana, která jich sice má větší počet k dispozici, ale nemůže je z jakékoli příčiny současně uplatnit, může dosáhnout převahy tím, že postupným zasazováním jich udrží palbu delší dobu v stejné mohutnosti. Kulometry nepřátelské budou nejrychleji zničeny dělostřelectvem a soustředěnou palbou pěchoty. Všechny zbraně střílejí tak rychle, jak to dovoluje dobře mířená palba. Jejich rychlost může být větší tam, kde podle všech okolností bude palba o převahu trvat delší dobu.

Na širokých frontách se neprojeví převaha palby všude současně. Stane se naopak, že obránce nabude převahy na jednom, útočník na druhém místě. V takových případech musí být úspěch rozšířen a musí ho být využito, neúspěch musí být paralysován. Stane se tak účelným užitím kulometů a záloh.

Dostává-li převahu palba útočnickova, bude dobře, aby ji nějakou dobu stupňoval ještě na větší prudkost a pod dojmem takto vzbuzeným začal zeslabená místa obchvacovat.

Po dosažení převahy palby v jednom postavení až do vzetí nepřátelských posic mohou nastati různé možnosti. Někdy bude lze jíti již skorem beze ztrát až do nepřátelských posic, jindy bude zase třeba bojovat znova o převahu palby v následujících postaveních, na př. když nepřítel dostane posily.

Pro řídící palby je zde zásadou: „Nepřítel se nesmí již vzchopiti.“ Pro kulometry nastává nejdůležitější fáze: udržují nepřítele v zemi, aby vlastní pěchota mohla kupředu, znemožňují nepřátelským posilám zakročení, paralyzují místní neúspěchy.

Přicházejí-li nepřátelské posily k místu rozhodnutí, závisí volba cíle oddílů podporujících zteč:

- a) na jejich síle,
- b) na houževnatosti nepřátelské rojnice,
- c) na vzdálenosti nepřátelských posil.

Jednou budou páliť na nepřátelskou rojnicí tak dlouho, až by svou palbou ohrozily vlastní rojnicí, a pak střílejí na nepřátelské posily, jindy střílejí ihned na posily a jindy zase rozdělují palbu na nepřátelskou rojnicí i na posily.

Nemá-li útočník vyhlídek na to, aby nabyl převahy v palbě, a rozhodl-li se proto držeti to, čeho dosáhl, zařídí se k obraně. Pokud se nemůže jeho rojnice úplně skrýti, udržuje mírnou palbu, kterou může úplně zastaviti, když jest rojnice skrytá, a zahájí plně palbu, až by nepřítel vyrazil k útoku.

Obránce, který dosáhl nad útočníkem převahy palby, snaží se znemožnit útočníkovi další mohutnou palbou pobyt před obrannou

posicí. Pozná-li obránce, že nemůže nabýti převahy v palbě, zejména pro nedostatek střeliva, může skryti svou rojnicí, aby nabyla sil, a může pak na krátkou vzdálenost náhlou a mohutnou palbou všech zbraní útočníka zarazit a zničit. Takový manévř se doporučuje jen u morálně zdatných obránců.

V poslední válce se stalo často, že se obránci dali dokonce útočníkem překročit, aby jej zničili palbou do zad. Kulometry mají zde důležitou úlohu.

Na malých vzdálenostech potírá obránce útočníka prudkou palbou, hlavně využitím kulometů. Vystřelil-li obránce poslední střelivo na krátkou vzdálenost, zbývá mu ještě vrhnouti se proti útočníkovi bodákem. Útočník kvituje nejdříve palbou, pak bodákem.

Protiútok do boku útočnickova připraví oddíly obráncovy k tomu určené překvapnou, krátkou, velmi intenzivní palbou. Zálohy podnikající protiútok odpovídají útočníkovi rychle zahájenou mohutnou palbou. Při obou manévřech bude co nejvíce využito kulometů.

Palba po dobytí nepřátelské posice.

Posily, jimž připadá zachránit situaci poraženého, musí po krátké, mohutné palbě ihned útočit. Pronásledovací palba má dovršiti materiální a morální výsledek. Všechny zbraně řídí nejintenzivnější palbu na nejlepší cíle. Postaví-li se část poraženého k novému odporu anebo objeví-li se nepřátelské posily, musí býti ihned postřelovány.

Oddíly, jimž připadá krytí jiných částí, řídí svou palbu proti těm nepřátelským oddílům, které pronásledují palbou, pak teprve proti těm, kteří postupují za couvajícími. Intensita palby se řídí tím, oč jde, t. j. dobrovolným nebo nuceným ústupem. Bočné postřelování dosáhne zejména zde nejlepších výsledků.

Technika palby.

Rozkazy.

Řídící palby nemá rozkazovati více, než je nezbytně třeba. V moderním boji připadá řízení palby z největší části velitelům čet a družstev. Při větších rozstupech, hlavně v otevřeném terénu, ani velitel čety neovládne své podřízené a často se stane, že srdnatí vojáci budou základem řízení palby. Tato úvaha nás poučuje, že výsledek palby nezávisí tolik na přesném ohraničení povinností řídicího palby jako na plném porozumění, poslušnosti, iniciativě a na promyšlené součinnosti všech.

Řízení palby bude usnadněno účelnou volbou stanoviště řídicího a rozdělením nejzdatnějších podřízených tam, kde se vliv řídicího pravděpodobně méně uplatní. Zásadně je nutno užívatí jen předepsaných povelů a návěstí.

Píšťalka pronikne snáze lomoz boje než lidský hlas, ale může mýlití ty, na které se hvízdnutí nevztahuje, a může také upozorniti nepřítele. Proto jí musí být užíváno rozumně.

Běžců lze u předních částí jen zřídka kdy užítí.

Postupování rozkazů od jednoho vojína k druhému naráží na obtíže zejména tam, kde jsou vojíni různých národností. Spolehlivější je někdy, odevzdá-li lístek jeden vojín vojínu druhému.

Řídící palby musí vystihnouti nejlepší způsob postupování rozkazů a kombinovati, je-li třeba, několik způsobů. Obtíže v postupování rozkazů po zahájení palby nutí řídícího, aby předem seznámil své podřízené s úlohou, aby všichni věděli, oč jde. Zvláště cíl aneb úsek v cíli musí být označen klidně, přesně a jasně. Užití dalekohledů usnadňuje pochopení. Velmi důležité jest, aby řídící dovedl posouditi, jak dlouho potřebuje určitý rozkaz, aby pronikl hlomozem bitvy a rozčilením vojínů na určené místo a aby byl proveden. Jinak se stane, že rozkazy následují jeden po druhém a nastane zmatek. Osobní příklad klidu a statečnosti řídícího má sugestivní vliv na podřízené.

(Příště dále.)

Pěchota u nás a v cizině.

—t:

Francouzský lyžařský prapor.

V uplynulém zimním období obrátila francouzská vojenská správa zření i k otázce zimního tažení. Dosud mělo se za to, že pro boj v zasněžených horách postačí slabá oddělení, a tak bylo pečováno jen o zimní výcvik hlídek. V únoru letošního roku byla však provedena v Briauconu, v Alpách, po prvé cvičení lyžařských oddílů ve svazku zesíleného praporu.

Šlo o to, získati zkušenosti, jak by měla být neúčelněji sestavena větší jednotka na lyžích, jak taková jednotka má pochodovat a bojovat, jak může dopravovat své těžké pěchotní zbraně a bojový trén; mělo být vyzkoušeno, zda lyžařský prapor může všechny své palebné zbraně uvést v činnost v libovolném čase a na libovolném místě; je-li vázán na cesty a může-li tedy pochodovati toliko v zástupu; s jakou průměrnou rychlostí pochodu třeba počítati; zda se prapor může dostatečně zajistiti vlastními prostředky na pochodu i v boji; jak se vyvíjí boj tak veliké jednotky na lyžích. — Pokusy ukázaly, že se prapor na lyžích stane zcela upotřebitelnou jednotkou, budou-li jen jeho organizace a výzbroj poněkud pozměněny. Jeho použití na pochodu a v boji podobá se celkem použití výzvědného oddílu pěší divise.

Prapor pochoduje na lyžích, bojuje pěšky nebo na malých, raketovitých sněžnicích. Jeho významnou zvláštností je velká rychlost pochodu — 10 až 12 km za hodinu — pochoduje-li na lyžích. Bez lyží a na sněžnicích klesne však jeho pohyblivost často až na 1—2 km za hodinu.

V horách má terén vliv na vedení mnohem více než v rovině. Velitel musí tedy dobře znáti terén, v kterém má operovati. Je nezbytno pečlivě studovati mapu a sbírat zprávy u obyvatelstva, jež zná hory i v zimě. Vojsko na lyžích je závislé na osadách a samotách. Bez přístřeší nemohlo by v zimě venku tábořiti. Většinou tedy bude se bojovati o vesnice a chaty.

Při postupu třeba vyslati průzkumné hlídky daleko kupředu. Čelnému boji zhusta se vyhneme, abychom překvapně se vrhli na místa, jež nepřítel jen slabě obsadil v tom přesvědčení, že pro terénní obtíže k nim není vůbec přístupu s většími silami.